

RELAȚIILE ROMÂNIEI CU GUINEEA ÎNTRE ANII 1958-1965

Relațiile României cu statele din Africa Subsahariană în perioada Războiului Rece constituie o temă care a trezit puțin interes din partea cercetătorilor contemporani, deși există destul de mult material documentar în arhive. Totuși, în anii '60 și '70 ai secolului trecut, aspecte ale politicii externe românești din această regiune erau amplu tratate, atât în lucrări de specialitate, cât și în presa centrală din acea perioadă.

Lucrarea de față își propune să analizeze relațiile României cu Guinea în anii 1958-1965. Motivația acestei alegeri este dată de faptul că statul african a fost unul din primele teritorii din această regiune care au devenit independente, după care au intrat în sfera de influență a Uniunii Sovietice și a celorlalte state din lagărul socialist. Totodată, Guinea este primul stat din Africa Subsahariană cu care România a stabilit relații diplomatice la nivel de ambasadă și cu care a avut cele mai constante relații în anii '60-'70 ai secolului trecut. În cuprinsul lucrării vor fi prezentate cronologic și analizate vizitele reciproce ale delegațiilor celor două state din perioada dată, la nivel de partid sau în diferite domenii precum cultura, educația sau diferite ramuri ale economiei. De asemenea, va fi prezentată și imaginea Guineei așa cum era reflectată în presa română.

Guinea este o fostă colonie franceză situată în zona golfului care poartă același nume, în partea de vest a Africii. Începând cu anul 1895, teritoriul a fost încadrat în ceea ce s-a numit Africa Occidentală Franceză. Atunci au avut loc și primele contacte ale românilor cu această colonie. Astfel, în anul 1897 o expediție românească în Africa, alcătuită din Nicolae Rosetti, George și Dimitrie Strat, a ajuns în Guinea. În reportajele lor, ei subliniau contrastul izbitor pe care-l observau între situația mizeră în care se afla populația băștinașă și marea bogăție potențială a țării¹.

Primele manifestări pentru obținerea independenței coloniei franceze au apărut abia după 1945, iar personalitatea care a influențat cel mai mult acest proces a fost Ahmed Sékou Touré. Acesta fusese la studii în Europa în anii '30 și era o importantă figură a sindicalismului.

¹ Val Tebeică, *Străbătând lumea: călători și exploratori români de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea*, București, Editura Științifică, 1962, p. 182-183.

În anul 1946, Franța s-a transformat în Uniunea Franceză care cuprindea teritoriul său european plus toate coloniile. Conform constituției din acel an, fiecare colonie putea să trimită în Adunarea Națională un anumit număr de localnici. Astfel, un grup de africani a întemeiat un partid cu filiale în toate coloniile din Africa Subsahariană Franceză, numit *Rassemblement Democratique Africaine (RDA)*, care urma să intre sub aripa Partidului Comunist Francez. Printre membrii fondatori ai partidului continental s-a aflat și Sékou Touré, iar filiala din Guinea a RDA s-a numit *Partidul Democrat Guineez (PDG)*. În urma alegerilor din 1956, Touré a fost ales membru în Adunarea Națională Franceză.

În anul 1958, la conducerea Franței a ajuns generalul de Gaulle, care mai ocupase și anterior acest post. El a gândit un nou plan de reorganizare a imperiului colonial francez ce urma să fie denumit *Comunitatea Franceză*.

Proiectul *Comunității Franceze* inițiat de Charles de Gaulle prevedea ca fiecare colonie să facă parte din ea în urma unui referendum. Singurul care s-a opus a fost Sékou Touré, el susținând că soarta coloniilor trebuie decisă de locuitorii lor. La 28 septembrie 1958, a avut loc referendumul prin care guineezii, în proporție de 95 %, au spus *nu* intrării în *Comunitatea Franceză*. În 2 octombrie, Adunarea Teritorială proclama independența Guineei, transformându-se în Adunarea Națională Constituantă. În acest context, Adunarea a proclamat adeviziunea Guineei la principiile înscrise în Carta O.N.U. și l-a investit drept prim-ministru al statului pe Sékou Touré.

Printre primele state care au recunoscut imediat independența fostei colonii franceze s-a numărat și România. Faptul a fost marcat printr-un editorial apărut în *Scânteia* semnat cu inițialele „V.I.” și având titlul *Un nou stat: Guinea*². Fosta colonie era elogiată pentru modul în care a refuzat să rămână sub stăpânirea franceză, dar era prezentată și situația delicată în care se afla populația din cauza sărăciei. Evenimentul a fost salutat și în cel de-al doilea cotidian din țară ca importantă, *România Liberă*. Astfel, sub titlul *Guinea franceză și-a proclamat independența*, era prezentată o informare Agerpress despre situația din Guinea, împreună cu un scurt istoric al acesteia³. Articolele de presă aveau un scop propagandistic, menit să evidențieze rolul negativ avut de Franța în evoluția teritoriului, dar și apropierea noului stat de lagărul socialist. La 9 octombrie 1958, guvernul

² *Scânteia*, 3 octombrie 1958, p. 4.

³ *România Liberă*, 3 octombrie 1958, p. 4.

român a adresat o telegramă de felicitare prim-ministrului Guineei, Sékou Touré, prin care își exprima convingerea că între Republica Populară România și republica Guinea se vor stabili relații de prietenie și colaborare⁴. În 14 noiembrie 1958 cele două state au decis să stabilească relații diplomatice.

Începutul relațiilor dintre cele două state (1959-1960)

Primele contacte directe au avut loc în septembrie 1959, atunci când o delegație română condusă de Simion Bughici, fost ministru de externe în anii 1952-1955, a participat la cel de-al V-lea Congres al Partidului Democrat din Guinea. În informarea trimisă către PMR de atunci⁵, Bughici face întâi o radiografie a Guineei, cu un scurt istoric și o descriere a categoriilor sociale din această țară. Conform autorului, cea mai importantă categorie socială era țărănimea, care reprezenta 80-90 % din populație și care era în cea mai mare parte analfabetă. Principala ocupație era agricultura, desfășurată după niște concepte primitive. Totodată, se spunea că Partidul Democrat din Guinea era foarte bine organizat în mediul rural și chiar se implica în ajutorarea țăranilor care nu puteau să-și muncească singuri pământul⁶. Alte categorii sociale menționate, dar care aveau un procent foarte mic din totalul populației erau muncitorimea, marii feudali (șefii de trib)⁷ și burghezia națională. După relatarea lui Bughici, între categoriile sociale n-ar fi existat disensiuni, toți locuitorii din Guinea fiind

⁴ *Scânteia*, 10 octombrie 1958, p. 1.

⁵ Arhivele Naționale Istorice Centrale (ANIC), Fond CC al PCR-Secția Relații Externe (CC-Relații externe), nr. 13/1959.

⁶ ANIC, CC-Relații externe, nr. 13/1959, f. 11.

⁷ În cazul lor, autorul a împrumutat probabil un termen circulat în epocă, explicabil într-o oarecare măsură și prin faptul că până la obținerea independenței, francezii controlau o parte a teritoriului cu ajutorul șefilor de trib, care reprezentau un liant între colonialiști și populația locală. La fel ca și nobilii din Evul Mediu, acești șefi de trib dețineau foarte multe pământuri, având legi proprii și supuși. În urma unor înțelegeri cu administrația colonială, ei erau lăsați să-și exercite autoritatea în teritoriile stăpânite în schimbul livrării anumitor produse de care francezii aveau nevoie. După obținerea independenței, situația s-a mai menținut o perioadă, Partidul Democrat Guinez reușind să impună controlul total asupra teritoriului țării în prima jumătate a anilor '60 ai secolului trecut. De altfel, cu o situație asemănătoare s-au confruntat multe state din Africa Subsahariană, iar Guinea a fost prima țară care a reușit să pună capăt acestei organizări. Pentru o analiză mai amplă a acestui fenomen, a se vedea Marianne Cornevin, *Histoire de l'Afrique Contemporaine*, Paris, Petite Bibliotheque Payot, 1971, p. 194-197 și Jean Ganiage, Hubert Deschamps, *Histoire de l'Afrique au XX-ème siècle*, Paris, Sirey, 1966, p. 375-378.

uniți pentru o cauză comună și anume lupta împotriva colonialismului. În ceea ce privește PDG, autorul face precizarea că nu este un partid marxist, ci „este un partid de mase populare cu un pronunțat caracter anti-colonialist”⁸.

Se pare că Bughici a încercat să aplice în descrierea sa noile tendințe ideologice apărute în Uniunea Sovietică sub cupola Institutului de Studii Orientale condus de Ivan Pothekin, în legătură cu statele și coloniile africane. În multe dintre ele apăruseră mișcări de eliberare națională, lucru aflat într-un contrast evident cu ideile comunismului care erau total împotriva naționalismului. De asemenea, o altă problemă era existența unei burghezii, în unele state ea fiind destul de solidă. Teoreticienii și ideologii comuniști, pentru a legitima existența regimurilor național-burheze, au creat noi concepte cum ar fi calea non-capitalistă și democrația națională. Cele din urmă încercau să contrazică teoria lui Marx conform căreia perioada capitalistă era esențială în vederea progresului socialismului, considerând că orice societate pre-capitalistă poate sări peste ea. Când au realizat aceste concepte, experții sovietici s-au bazat pe doi factori de bază, anume: slăbiciunea burgheziei naționale și posibilitatea unei rapide creșteri a clasei muncitoare, precum și faptul că în majoritatea noilor state predomina economia dirijată, care era exact opusul capitalismului și pe placul sovieticilor⁹.

Cu toate acestea, reprezentantul român ori era în necunoștință de cauză, ori era prea fidel teoriilor sovietice, deoarece Sékou Touré, în foarte multe cuvântări, refuza să vorbească de „lupta de clasă” considerând, pe bună dreptate, că Guineea nu avea clase. Socialismul său se baza pe comunitățile africane, lumea rurală și familie¹⁰.

Despre organizarea partidului aflăm că „nu există cătun sau cartier orășenesc unde să nu activeze o organizație a acestui partid, țin ședințe regulate la sate (săptămânale) la care participă de altfel tot satul”¹¹. Trebuie menționat faptul că Gheorghiu-Dej, prim-secretarul Partidului Muncitoresc

⁸ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 13.

⁹ Valentin Dmitrievich Shchetinin, *L'Afrique dans la politique et l'economie mondiales* (tradusă din limba rusă în franceză de Jean Champenois), Moscova, Éditions du Progres, 1971, p. 91-92 și Zbigniew Brzezinski, *Africa and the communist world*, Stanford, Stanford University Press, 1965, p. 17-18.

¹⁰ Ganiage, Deschamps, *Histoire*, p. 377.

¹¹ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 14.

Român (PMR), atunci când citea aceste documente, avea obiceiul să sublinieze anumite pasaje și să facă adnotări pe marginea textului. În ceea ce privește organizarea PDG din mediul rural, lui Dej i s-a părut foarte interesantă.

Un alt aspect remarcat și de Gheorghiu-Dej era disciplina pe care PDG a reușit să o impună maselor în vederea îndeplinirii obiectivelor. Din informațiile culese de reprezentantul român aflăm că partidul era organizat pe principiul centralismului democratic, care avea trei principii fundamentale:

„a. Toți conducătorii partidului sunt aleși direct, în mod democratic, de către activiști, care, cu toții, se folosesc de libertate totală de conștiință și de exprimare în sânul partidului.

b. Programul partidului este discutat în mod democratic. Atât timp cât o hotărâre n-a fost încă luată, fiecare este liber să spună ce gândește sau ceea ce vrea. Dar când, după dezbateri largi în congres sau în adunare, au fost luate hotărâri în unanimitate sau cu majoritate de voturi, membrii și conducătorii sunt obligați să le aplice cu strictețe.

c. Responsabilitatea conducerii nu este transmisibilă. Responsabilitatea unei hotărâri este unică. Astfel disciplina nu trebuie să sufere nicio abatere. Democrația, libertatea tuturor membrilor se exercită în conceperea problemelor, în discutarea problemelor și în alegerea soluțiilor în vederea rezolvării lor. Pe de altă parte, conducerea partidului are totală libertate în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor fixate și aprecierea formelor de acțiune, proprii condițiilor obiective acestor îndepliniri. Cu alte cuvinte conducerii îi revine sarcina de a studia conjunctura, condițiile, mijloacele și de a hotărî tactica care va fi folosită pentru îndeplinirea în mod efectiv și eficace a sarcinilor trasate de partid”¹².

Aceste afirmații despre organizarea internă a PDG erau destul de exacte, multe dintre ideile enunțate fiind prezente și în documentele publicate la sfârșitul Congresului¹³.

Referitor la desfășurarea propriu-zisă a acestuia, autorul menționează că au participat 1949 de persoane din Guineea sau invitați din alte state sau colonii africane. În ceea ce privește delegații străini, ei proveneau în majoritate din alte țări și teritorii dependente din Africa, congresul transformându-se într-unul pan-african, după cum observa trimisul român Bughici. Au fost invitate și o serie de partide comuniste, pe

¹² ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 15.

¹³ Ahmed Sékou Touré, *Expérience guinéenne et unité africaine*, Paris, Presence Africaine, 1961, p. 458-556.

lângă PMR fiind prezente delegații ale PCUS, PC Bulgar, PC Cehoslovac, PSU din RDG sau PC Francez. Un amănunt interesant, precizat de reprezentantul român, a fost reacția pozitivă a participanților la congres, atunci când reprezentantul francez a luat cuvântul. Această situație nu era totuși surprinzătoare având în vedere că PCF era singurul partid din Franța care milita pentru desființarea coloniilor, adoptând directive de la Moscova. Principala temă a congresului a fost anti-colonialismul și lupta pentru eliberarea Africii, care de altfel era unul dintre subiectele dezbătute în întreaga lume.

Discursurile africanilor au fost și ele evaluate, acestea lăsând o bună impresie lui Bughici care îi considera „buni vorbitori, stăpâni pe probleme, vădind un destul de înalt nivel politic și cultural”¹⁴. Un alt aspect observat a fost faptul că foarte mulți dintre vorbitori foloseau în discursul lor idei comuniste. Acest lucru a fost lămurit în urma unei discuții cu reprezentantul PCF, tovarășul Billoux, care susținea că există un număr destul de mare de comuniști în Guineea, cei mai mulți dintre ei fiind foști studenți și foști muncitori care au trăit în Franța și care inițial fuseseră membrii PCF. Reîntorși acasă, ei au primit directive să se înscrie în PDG și să nu funcționeze separat.

De o atenție specială au beneficiat și problemele interne ale Guineei. Astfel aflăm că PDG lansase lozinca: „Investiția Umană”. Aceasta consta în munca voluntară a sătenilor și orășenilor în scopul realizării unor obiective economice de interes obștesc al căror cost nu putea fi acoperit din buget. Alte obiective ale acestui partid trasate la congres au fost crearea unei monede proprii guineene și înființarea unei bănci naționale și a altor instituții fiscale. Cu alte cuvinte, după cum adnota Gheorghiu Dej pe marginea textului, trebuia realizat „totul de la temelie”¹⁵. Alte domenii care necesitau reforme erau agricultura, infrastructura, învățământul și combaterea poligamiei în rândul populației¹⁶.

Un amănunt observat de reprezentantul român a fost faptul că nu au fost criticate statele imperialiste (nici SUA), în afară de Franța. Una din cauze, credea Bughici, putea fi faptul că Sékou Touré urma să facă o vizită în SUA. De asemenea, era invocată poziția geopolitică a Guineei, înconjurată

¹⁴ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 17.

¹⁵ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 18.

¹⁶ De altfel, directivele trasate pentru realizarea acestor obiective au fost publicate în lucrarea lui Touré, *Expérience*, p. 465-472.

la acea vreme de posesiuni engleze, franceze și portugheze, dar având granița și cu Liberia care era controlată de SUA. Acest lucru îi făcea pe reprezentanții Guineei să fie prudenți în acțiunile și declarațiile lor față de aceste puteri.

O altă observație a trimisului român arată că în conducerea PDG existau atât persoane înclinate spre a stabili relații cu Occidentul, cât și unele care doreau o apropiere de statele din lagărul socialist. Din a doua categorie cea mai importantă personalitate era Ismael Touré, fratele lui Sékou Touré, despre care Bughici afirma că „se menține pe o poziție intermediară, este destul de inteligent, tânăr și nu este lipsit de anumite ambiții personale”¹⁷.

La finalul raportului este menționat faptul că în Guineea existau câteva misiuni diplomatice, precum cele ale URSS, SUA, RFG, Cehoslovacia, Bulgaria, Italia etc., și că ar fi fost necesară înființarea unei misiuni diplomatice a României, având în vedere că această țară prezintă un mare interes. Gheorghiu-Dej a subliniat cu creionul roșu „reprezentanță diplomatică”, și a notat că trebuie înființată și una economică¹⁸.

Nu putem ști cu exactitate dacă acel Congres s-a desfășurat cum îl descrie Bughici, deși documentul analizat constituie un raport oficial de informare a conducerii statului român în legătură cu activitatea delegației din timpul vizitei. Cert este că unele interpretări ale trimisului român față de anumite evenimente lasă de dorit, ducând la concluzia că a exagerat uneori.

Prima vizită oficială a unei delegații guineeze în țara noastră a avut loc în luna noiembrie a anului 1960. Atunci s-a desfășurat la București un seminar internațional cu tema *Ocotirea mamei și a copilului*, organizat de Consiliul Național al Femeilor și la care au fost invitate delegații din câteva state din Africa și Asia. Din partea Guineei a fost prezentă o delegație condusă de Camara Loffo, consilier general în Ministerul Sănătății și membră în Biroul Politic Național al Partidului Democrat Guineez. Despre convorbirile prilejuite de acest seminar aflăm dintr-un referat elaborat pentru Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea (IRRCS). Delegata guineeză era prezentată ca fiind:

„Cea mai importantă personalitate dintre delegatele țărilor afro-asiatice și care a dominat întregul seminar luând cuvântul de mai multe ori. În ultima zi a seminarului

¹⁷ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 23.

¹⁸ ANIC, *CC-Relații externe*, nr. 13/1959, f. 24.

a vorbit în numele tuturor delegatelor din Africa, mulțumind Consiliului Național al Femeilor pentru invitația făcută, pentru prilejul ce li s-a oferit să cunoască viața femeilor și copiilor din RPR și în general viața poporului român”¹⁹.

Dintr-o notă informativă mai aflăm că în timpul unei recepții, Camara Loffo a mai avut și o întrevedere particulară cu vicepreședintele IRRCS, Alexandru Buican, căruia i-a expus dorința ca statul român să acorde burse unor studenți guineezi pentru a studia în România și trimiterea în statul african a unei delegații care să vadă la fața locului situația învățământului și a sănătății din Guineea²⁰.

În luna noiembrie a anului 1960, exact în timpul vizitei primei delegații guineeze în țara noastră, s-a stabilit deschiderea unei misiuni diplomatice la Conakry.

Relațiile româno-guineeze între 1961-1965

În acest interval, relațiile dintre cele două state au continuat, având loc mai multe vizite ale unor delegații guineeze în România și fiind inițiat un plan prin care cea din urmă dorea ajutorarea învățământului din țara africană afectat după retragerea administrației coloniale din 1958. Tot atunci apăruse și ideea ca Sékou Touré, conducătorul Guineei, să efectueze o vizită oficială la București.

Conform unui referat strict secret elaborat de directorul IRRCS, Elena Joja, în urma unei întrevederi avute la Ministerul Afacerilor Externe cu un funcționar numit „tovarășul Corcinschi”, în 14 martie 1961, se stabilise ca președintele Sékou Touré să viziteze România în lunile mai sau iunie ale aceluiași an²¹. În acest sens, Institutului îi fuseseră trasate mai multe sarcini:

„Tovarășul Corcinschi crede că ar fi bine ca IRRCS să facă unele acțiuni în Guineea înainte de sosirea lui. De exemplu să doneze biblioteci și materiale didactice. Tovarășul Corcinschi este de părere să ne adresăm direct Ministerului Educației, oferindu-le în dar aceste materiale”²².

Din motive necunoscute nouă, vizita lui Sékou Touré în România, în 1961, nu a mai avut loc, însă programul de ajutorare a învățământului guinez prin donarea de materiale didactice a continuat. Conform unor

¹⁹ ANIC, fond *Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea-Africa (IRRCS)*, nr. 9/1960-1962, f. 35.

²⁰ ANIC, *IRRCS*, nr. 9/1960-1962, f. 30.

²¹ ANIC, *IRRCS*, nr. 14/1961-1965, f. 52.

²² ANIC, *IRRCS*, nr. 14/1961-1965, f. 52.

adrese ale IRRCS către Ministerul Învățământului și Culturii și către Direcția Relațiilor Culturale din cadrul Ministerului Afacerilor Externe aflăm că, în decursul anului 1961, urmau să fie înzestrate cu materialul didactic o școală medie și două școli primare din Guineea²³.

O altă etapă în desfășurarea relațiilor dintre cele două țări a avut loc în 19 august 1961, atunci când Gheorghe Popescu a devenit ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al României în Guineea. În discursul său de la ceremonia de prezentare a scrisorilor de acreditare, acesta considera că:

„Poporul român privește cu multă simpatie lupta poporului guineez pentru apărarea independenței sale naționale, penru dezvoltarea economiei și culturii patriei sale, după cum privește cu profundă simpatie și admirație lupta curajoasă a popoarelor africane pentru cucerirea libertății și independenței naționale[...]Guvernul Republicii Populare România este animat de dorința sinceră de a dezvolta relații strânse de prietenie cu Republica Guineea, fiind convins că acetsea servesc ambelor țări, intereselor păcii generale și colaborării internaționale”²⁴.

Evenimentul a fost unul marcant pentru relațiile României cu statele din Africa Subsahariană, deoarece Ambasada de la Conakry a fost prima reprezentanță diplomatică românească deschisă în regiune.

Tot în același an, dar la 26 iulie, conducătorul Guineei a adresat o scrisoare președintelui Consiliului de Stat al României prin care solicita acordul pentru numirea lui Barry Bocar Biro în funcția de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Guineei la București. Partea română a acceptat solicitarea, așa că, în 3 martie 1962, noul ambasador a fost primit de către Președintele Consiliului de Stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, în fața căruia și-a prezentat scrisorile de acreditare. Cu acest prilej, oficialul guineez arăta că:

„Legăturile care unesc cele două popoare s-au dezvoltat continuu după obținerea independenței de către Guineea și s-au întărit și mai mult odată cu stabilirea relațiilor diplomatice dintre cele două țări. Aceste legături firești, create în cursul deceniilor trecute în lupta noastră comună, în epoci diferite, împotriva feudalității, aservirii, iar astăzi împotriva imperialismului, pentru progres și pace, ne-au permis să închegăm o prietenie sinceră și o cooperare rodnică”²⁵.

²³ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, f. 42, 47.

²⁴ Vasile Gliga, Constantin Turcu (coord.), *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, București, Editura Politică, 1973, p. 283.

²⁵ *Scânteia*, 4 martie 1962, p. 3.

În replică, Gheorghiu-Dej susținea că este mulțumit de prețuirea pe care guvernul și poporul guineez o acordă relațiilor de prietenie și colaborare dintre cele două țări. De asemenea, el îi spunea ambasadorului că în misiunea sa în România se va bucura de prețuirea poporului român.

Din 1962 până în 1965, relațiile dintre România și Guinea nu au cunoscut o mare intensitate, una din cauze fiind ruptura care a avut loc între Guinea și Uniunea Sovietică în anul 1961. Până atunci, Sékou Touré era considerat cel mai apropiat aliat al sovieticilor din Africa Subsahariană. Totul a început în luna septembrie a anului 1961, când 18 tehnicieni sovietici au fost arestați sub acuzația de trafic cu diamante. O lună mai târziu ambasadorului sovietic din Guinea, Daniel Solod, aducând grave critici regimului Touré, îi este interzisă orice tentativă de a avea vreo întrevedere cu președintele. Pentru liderul guineez acest incident a fost un bun prilej pentru eliminarea opoziției. Cea mai importantă personalitate arestată și condamnată atunci a fost secretarul general al Uniunii Profesorilor din Guinea, Kéita Koumendian. Acesta a fost condamnat la 10 ani de temniță pe 23 noiembrie, alături de alți cinci profesori. Arestarea lor a provocat ample manifestații organizate în special de studenții lui Koumendian. Reprezentanții regimului Touré i-au considerat pe sovietici drept principali organizatori ai tulburărilor sociale, afirmând nici mai mult nici mai puțin că aceștia din urmă doreau de fapt răsturnarea regimului. La scurt timp, ambasadorul sovietic la Conakry a fost retras pe motive de sănătate. Revolta studentească s-a extins și la Moscova, acolo unde un grup de studenți guineezi a lansat un manifest împotriva lui Sékou Touré și a PDG. Consecința imediată a fost rechemarea în țară a 40 de studenți cu mesajul că Guinea nu are nevoie de propagandiști fanatici, însă Moscova a refuzat solicitarea. La începutul anului 1962, supraviețuitorul tuturor conducerilor sovietice de până atunci, Anastas Mikoyan, întreprindea o vizită oficială în Guinea, în urma căreia au dat asigurări că Uniunea Sovietică nu dorește să se implice în problemele interne ale acestui stat²⁶. O altă cauză a rupturii sovieto-guineeze a fost de natură economică. Conform raportului realizat de Petre Blajovici, conducătorul unei delegații române care a efectuat o vizită în statul african în intervalul 29 septembrie-12 octombrie 1966, conducătorii guineezi s-au plâns în timpul mai multor întrevederi despre deteriorarea relațiilor cu sovieticii. Africanii acuzau presiunile la care erau

²⁶ Brzezinski, *Africa*, p. 33-35.

supuși, mai ales pe plan economic, unde specialiștii trimiși de statul comunist se axau doar spre exploatarea anumitor bogății ale subsolului, precum diamantele, în detrimentul altor ramuri economice importante. Oficialii guineezi afirmă că au fost nevoiți să se orienteze și spre o colaborare cu statele occidentale, mai ales spre Statele Unite și Republica Federală Germană²⁷. Din acel moment Guinea a încetat să mai fie aliatul principal al Uniunii Sovietice, locul ei fiind luat de Ghana.

Din câte se pare, această neglijare a relațiilor cu Guinea s-a extins pentru o perioadă și asupra celorlalte state din lagărul socialist european, dar fără să ducă la o rupere definitivă a relațiilor româno-guineeze. Astfel, în anii 1962²⁸ și 1963²⁹, conducătorul statului african, Sékou Touré, a trimis telegrame de felicitare către Președintele Consiliului de Stat al României cu ocazia sărbătoririi zilei de 23 august. Din ziarul *Scânteia*, 26 august 1963, aflăm că ambasadorul României în Guinea, Gheorghe Popescu, a oferit o recepție cu ocazia sărbătoririi zilei de 23 august, din partea Guineei participând mai mulți membri ai guvernului³⁰. Din același ziar, din 27 august 1963, mai aflăm că la 23 august, cu prilejul sărbătorii naționale a României, posturile de radio ale Republicii Guinea, au transmis o emisiune în cadrul căreia au fost înfățișate succesele obținute de poporul român pe drumul desăvârșirii construcției socialismului. „În continuare s-a transmis un program de muzică populară românească, precum și oratoriul Tudor Vladimirescu de Gh. Dumitrescu”³¹.

De asemenea, în această perioadă a continuat și dezvoltarea relațiilor culturale și educative, continuându-se proiectul început în anul 1961. Într-o propunere a IRRCS către Ministerul Afacerilor Externe din data de 13 octombrie 1962 se menționează faptul că:

„În cadrul colaborării culturale dintre România și Republica Guinea se prevede înzestrarea unor școli cu material didactic românesc. Până în prezent s-a trimis un set complet de materiale didactice pentru o școală din Republica Guinea, urmând a se trimite materiale didactice încă pentru două școli elementare”³².

²⁷ ANIC, *CC-Relații Externe*, nr. 268/1966, f. 14-15.

²⁸ *Scânteia*, 26 august 1962, p. 5.

²⁹ *Scânteia*, 25 august 1963, p. 6.

³⁰ *Scânteia*, 26 august 1963, p.11

³¹ *Scânteia*, 27 august 1963, p. 8.

³² ANIC, *IRRCS*, nr. 14/1961-1965, f. 24.

Anul 1964 s-a dovedit ceva mai fructuos în privința relațiilor României cu Guineea, mai ales în a doua sa jumătate. Ziua de 23 august a fost din nou sărbătorită și în Guineea, cotidianul *România Liberă* menționând că însărcinatul cu afaceri al R.P. Române la Conakry, Ivanciu Popescu, a oferit o recepție în sala primăriei. La ea au participat mai mulți reprezentanți ai statului guineean. Tot de aici mai aflăm că principalul ziar guineean, *Horoya*, a publicat un amplu material referitor la însemnătatea zilei de 23 august³³.

Un alt moment important s-a petrecut de ziua națională a Guineei, în 2 octombrie. Pentru a celebra acest eveniment, ziarul *România Liberă* a publicat un articol intitulat *Sărbătoarea Guineei*, semnat de către S. Dumitru. La început, după un scurt istoric al țării, autorul a precizat că a locuit o perioadă de timp în Guineea și că el cunoaște foarte bine realitățile ei. Și-a exprimat apoi admirația pentru progresele realizate de Guineea la șase ani de la obținerea independenței. Un alt subiect abordat a fost despre planul de dezvoltare a Guineei pe trei ani din anul 1960 și succesele ei. Astfel, S. Dumitru constata că au fost atinse foarte multe obiective din cele propuse, mai ales în domeniile economic, administrativ și socio-cultural. De asemenea, autorul informa că președintele Sékou Touré a propus un nou plan, de data aceasta cu o durată de șapte ani, având ca principale obiective dezvoltarea industriei, a agriculturii și comerțului. În încheiere, S. Dumitru nu a uitat să precizeze că:

„În tot acest timp țara noastră alături de alte țări socialiste a acordat și acordă Republicii Guineea un ajutor prietenesc și dezinteresat în lupta și munca sa pentru consolidarea independenței naționale, precum și pentru lichidarea analfabetismului și formarea de cadre”³⁴.

Dintr-o scrisoare trimisă de către conducerea Republicii Guineea în 5 octombrie aflăm că în România urma să sosească secretarul de stat al Ministerului Informațiilor și Turismului, Alpha Diallo, cu soția sa. Ei urmau să sosească la invitația Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă și a Institutului Român pentru Relațiile cu Străinătatea (prescurtat IRRCS)³⁵. Oficialul guineez a primit propuneri de a vizita țara noastră încă din anul 1963, conform unei informări a Ministerului Afacerilor Externe către IRRCS.

³³ *România Liberă*, 26 august 1964, p. 3.

³⁴ *România Liberă*, 2 octombrie 1964, p. 3.

³⁵ ANIC, CC-Relații Externe-Dej, nr. 5/G, f.1.

Diallo era caracterizat ca fiind „un prieten al țării noastre și un apropiat al oficiului diplomatic al RPR de la Conakry”³⁶. În luna iulie a anului 1964 a fost perfectată vizita, perioada efectuării ei fiind stabilită în toamna aceluiași an³⁷.

În 13 octombrie 1964, Ministerul Afacerilor Externe anunța IRRCS-ul de sosirea oaspeților din Guinea care urmau să stea în țara noastră în intervalul 14 octombrie-7 noiembrie³⁸. Activitățile oficialului guineez în România au fost prezentate pe larg într-o informare a IRRCS³⁹. Astfel, Alpha Diallo a avut mai multe întrevederi la sediul Institutului, dar și la sediul MAE, cu ministrul Corneliu Mănescu și adjuncții săi, sau la Ministerul Petrolului și Chimiei. De asemenea, reprezentantul Guineei a mai vizitat diferite obiective în București, dar și mai multe orașe din țară, precum Bacău, Onești, Brașov și Ploiești.

Dintr-o notă informativă a IRRCS mai aflăm că în 27 octombrie Alpha Diallo a fost primit de Primul Secretar al PMR, Gheorghe Gheorghiu-Dej, întrevederea dintre cei doi întinzându-se pe parcursul a două ore. Despre impresiile oaspetelui guineez în urma discuțiilor se afirma că:

„O profundă impresie i-a făcut personalitatea tovarășului Gheorghiu-Dej, pe care-l consideră un mare patriot, la care se simte iubirea pentru țară și poporul său [...] A putut vedea că tovarășul Gheorghiu-Dej cunoaște foarte bine țara și tot ceea ce s-a realizat până la cele mai mici detalii. Despre aceasta a putut să-și dea personal seama deoarece multe din obiectivele despre care i-a vorbit tovarășul Gheorghiu-Dej avuseser prilejul să le vadă în realitate și le găsiser așa cum i se descriau acum”⁴⁰.

Având în vedere că oaspetele provenea dintr-o țară cu un regim la fel de dictatorial ca și cel comunist român din acea perioadă, este normală aprecierea și înalta considerație a lui Diallo față de conducătorul român.

Vizita a fost prezentată și în revista *Lumea* din 12 noiembrie 1964, în care Diallo a publicat chiar un articol intitulat *Preocupări culturale în Guinea*. În preambulul acestuia, guineeanul afirma că:

„Plăcuta vizită pe care am făcut-o în România mi-a îngăduit cunoașterea acestei frumoase și prospere țări și a tradiționalei ospitalități a poporului său. Contactele diferite pe care le-am stabilit cu personalități de conducere din instituțiile de cultură

³⁶ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, f. 171.

³⁷ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, f. 168.

³⁸ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, f. 154.

³⁹ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, ff. 112-119.

⁴⁰ ANIC, IRRCS, nr. 14/1961-1965, f. 139.

și mai ales cinstea de a fi primit de președintele Consiliului de Stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, mi-au permis să cunosc nivelul înalt și formele de manifestare ale culturii în România”⁴¹.

Tot în anul 1964, în 26 noiembrie, a fost semnat un acord de colaborare culturală între cele două republici. Acordul prevedea dezvoltarea colaborării în domenii precum știința, învățământul, sănătatea, arta, presa și radiodifuziunea. Din partea României a semnat însărcinatul cu afaceri la Conakry, Ivanciu Popescu, iar din partea Guineei dr. Saidou Conte, ministrul educației naționale. Documentul avea șapte articole care trasau direcțiile colaborării și avea o valabilitate de doi ani din momentul ratificării de guvernele celor două state⁴².

Anul 1965 a fost unul plin de evenimente în România, reprezentând un punct de cotitură în istoria comunismului din țară. Primul dintre acestea a fost trecerea în neființă a președintelui Consiliului de Stat și secretar general al CC al PMR, Gheorghe-Gheorghiu-Dej, în 19 martie 1965. În locul său, secretar general al PMR a devenit Nicolae Ceaușescu, iar președinte al Consiliului de Stat, Chivu Stoica. Ulterior, în luna iulie a aceluiași an, a avut loc Congresul al IV-lea al PMR; cea mai importantă decizie luată atunci a fost revenirea partidului la numele inițial de PCR, astfel că, al IV-lea congres al PMR s-a transformat în Congresul al VII-lea al PCR. La el au fost invitate delegații reprezentând partidele comuniste și socialiste din întreaga lume. Din Africa Subsahariană au fost invitați reprezentanți ai Guineei, Ghanei și Sudanului. Din partea PDG a fost prezent Maurice Camara, ambasadorul la Moscova.

În timpul congresului, fiecare reprezentant al partidelor străine a adresat participanților un cuvânt de salut. La începutul discursului său, Maurice Camara a ținut să-l omagieze pe Gheorghiu-Dej pentru realizările sale și să încurajeze noua conducere în frunte cu Nicolae Ceaușescu în construirea societății socialiste române. După ce vorbele sale de început au stârnit vii aplauze din partea participanților, Camara a afirmat că:

„Poporul guinez își va aminti întotdeauna de prietenii lui din primele zile ale independenței sale. În acele zile întunecate, când eram părăsiți, fără mijloace, într-o țară secătuită de colonialism, voi, tovarășii români, împreună cu ceilalți tovarăși din

⁴¹ Diallo Alpha Ahmadou, *Preocupări culturale în Guineea*, în *Lumea*, anul II, nr. 46 (55), 12 noiembrie 1964, p. 16.

⁴² ANIC, fond *Consiliul de Stat. Decrete*, nr. 196/1965, ff. 15-17.

Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, Ungaria ați venit în Guineea, ca frați, ca prieteni, pentru a ne ajuta să învingem nenumăratele greutăți pe care imperialismul le ridică în calea noastră. Au trecut șapte ani de atunci! În acest timp, relațiile dintre partidele noastre, dintre guvernele și popoarele noastre s-au dezvoltat în mod armonios, iar Africa înaintează cu pași mari pe calea eliberării sale politice și economice⁴³.

În a doua parte a cuvântării, Camara a prezentat poziția Guineei față de anumite evenimente de pe scena internațională, încheind prin prezentarea salutului personal al conducătorului guineez adresat lui Nicolae Ceaușescu și PCR.

Imaginea Guineei în presa românească

Pe lângă informările despre vizitele reciproce ale reprezentanților celor două țări, evoluția post-colonială a Guineei a stârnit un viu interes pentru presa română comunistă din perioada 1958-1965. În cele două cotidiane centrale, *Scânteia* și *România Liberă*, au apărut câteva articole care prezentau diferite aspecte referitoare la politica internă și externă a Guineei din perioada studiată. Această direcție ni s-a părut potrivită spre a fi studiată din dorința de a arăta cum era înfățișată imaginea acestui stat în fața românilor de rând. Totuși, trebuie să ținem cont de faptul că cele mai multe dintre editoriale erau scrise într-un limbaj de lemn, specific perioadei, și nu de puține ori prezentau o realitate deformată. Ideea principală era că Guineea era un nou stat apărut pe harta lumii dintr-o fostă colonie franceză, iar după obținerea independenței în anul 1958, fosta metropolă și-a retras tot sprijinul, lăsând țara cu o economie precară și populația la limita sărăciei. Conducătorul acesteia, Sékou Touré, era un lider care adoptase un model politic apropiat de comunism și ceruse ajutorul Uniunii Sovietice și statelor din lagărul comunist pentru a ieși din acea criză. Iar România, ca o țară ce condamna colonialismul și imperialismul occidental, a sărit imediat în ajutorul poporului guineez, deși, în primii ani acest lucru s-a realizat mai mult la nivel declarativ, fără nicio măsură concretă. Ulterior, cu cât avansăm în timp, găsim că informațiile din presa română încercau să inducă ideea că statul african avea foarte mari progrese pe calea dezvoltării, deși realitatea era exact invers. Dezvoltarea Guineei cu ajutorul statelor comuniste mergea atât de „bine” încât, începând cu anul 1961, Sékou Touré a început să se

⁴³ ANIC, fond *Consiliul de Stat. Decrete*, nr. 196/1965, 22 iulie 1965, p. 11.

distanțe de Moscova, stabilind relații și cu state democratice precum SUA sau RFG.

Primul articol, pe lângă cel care celebra independența, menționat mai sus, a apărut la 25 noiembrie 1958 în ziarul *Scânteia*, cu titlul *Ghana și Guineea se unesc*, semnat cu inițialele V.M. La început autorul a prezentat faptul că în urma unor tratative desfășurate la Accra, cei doi prim-miniștri ai Ghanei și Guineei, Kwame Nkrumah respectiv Sékou Touré, au semnat o declarație prin care au hotărât constituirea unei federații numite Statele Unite ale Africii Occidentale, din care făceau parte cele două state. Printre altele mai era menționat faptul că „cercurile colonialiste nu văd cu ochi buni hotărârea Ghanei și Guineei deoarece acest gest ar putea fi urmat și de alte state”. Însă, autorul ajungea la concluzia că puterile coloniale nu mai aveau nicio putere pentru a împiedica acest lucru, citând spusele fostului ambasador american în India, Chester Bowles, care afirma că „zilele când națiunile occidentale puteau comanda orchestrei, iar popoarele afro-asiatice jucau după muzica lor s-au sfârșit în focul revoluției ce a cuprins ambele continente”⁴⁴.

La 11 februarie 1959, ziarul *România Liberă* a prezentat un interviu cu conducătorul Republicii Guineea, Sékou Touré. Interviul a fost realizat de corespondentul ziarului, Dante Polli, în timpul vizitei pe care a efectuat-o la Conakry. Conform informațiilor prezentate, interviul a apărut și în revista italiană *Vie Nuove*. Din păcate, acesta a fost publicat trunchiat, la început prezentându-se câteva citate ale lui liderului guineez și doar două întrebări urmate de răspunsul conducătorului. Printre altele, se prezentau mai multe aspecte ale politicii interne a Guineei, precum și măsurile necesare pentru ca țara să atingă un nivel acceptabil al dezvoltării pe toate planurile. Pe parcursul interviului a dorit să afle și poziția liderului guineean despre evenimente internaționale din acea perioadă, ocazie cu care acesta și-a exprimat dezacordul față de acțiunile belgienilor în Congo și ale francezilor în Algeria. În finalul interviului Touré lansa un mesaj de pace din partea Guineei afirmând că:

„Noi suntem hotărâți să strângem legăturile, să înmulțim contactele cu toate națiunile lumii. Nu vrem să ne mărginim la o diplomatie închisă, dimpotrivă noi

⁴⁴ *Scânteia*, 25 noiembrie 1958, p. 3.

vrem să desfășurăm larg evantaiul relațiilor noastre, să dezvoltăm legăturile cu lumea exterioară din care până acum am fost excluși pe nedrept”⁴⁵.

În același an, dar la 3 septembrie, a fost publicat un articol semnat cu inițialele A.D., intitulat *Republica Guineea*⁴⁶. Din preambul aflăm că a fost scris la dorința unor cititori de a afla amănunte despre noile state din Africa și Asia care și-au cucerit independența în ultimii ani. La început a fost prezentată situația Guineei la plecarea francezilor. Era menționat faptul că funcționarii francezi au luat tot cu ei, atunci când au plecat, inclusiv căzile din băi sau ramele ferestrelor cu geamuri cu tot. Ulterior, autorul a prezentat măsurile luate de guineeni pentru a soluționa problema spoliei și sărăciei, punând accentul pe ajutorul oferit de Uniunea Sovietică și alte țări din lagărul socialist.

Un editorial interesant a fost publicat în *Scânteia* din 30 ianuarie 1961 de jurnalistul român Tudor Vornicu, intitulat *Drumul de la sclav la om*. Acest articol a fost realizat în urma unei călătorii întreprinse de autor în Guineea și descrie o zi și o noapte din viața unei comunități dintr-un mic sat numit Dumingan, unde el fusese invitat să poposească. Prima remarcă a autorului a fost că satul se află în plină transformare, fiind o îmbinare între tradițional și modern. După aceea, autorul a descris organizarea administrativă a acestor așezări menționând faptul că fiecare sat guinean are câte un președinte care este ajutat de un sfat al bătrânilor. Pe plan religios, deși majoritatea guinezilor erau musulmani, mulți dintre ei încă mai credeau și în vechile religii tribale. Ulterior, Vornicu a analizat succint statutul femeii, care, după cum afirma autorul, tocmai primise drepturi egale cu bărbatul. Pentru a ajunge la același nivel cu acesta autorul menționa că:

„La Dumingan, într-un fund de pădure, femeile învățau să coasă, să scrie și să citească. Trebuie să le vezi cu câtă grijă învață să-și deseneze iscălitura. Iar cele care știu de acum să scrie bine au și copiat pe foi lunguiețe de hârtie lozincile pe care le poți vedea azi pretutindeni în Guineea”⁴⁷.

De la unul dintre localnici reporterul a aflat că un bărbat nu poate avea mai mult de patru neveste, condiția fiind ca el să aibă suficiente resurse să le hrănească pe toate. De asemenea, localnicul mai afirma că atunci când Guineea era colonie franceză, iar oamenii erau foarte săraci,

⁴⁵ *România Liberă*, 11 februarie 1959, p. 3.

⁴⁶ *Scânteia*, 3 septembrie 1959, p. 5.

⁴⁷ Tudor Vornicu, *Drumul de la sclav la om*, în *Scânteia*, 30 ianuarie 1961, p. 7.

fetele bune de măritat erau scoase la licitație, iar cei care ofereau mai mult se căsătoreau cu ele, fără să le cunoască. În încheiere, autorul a surprins într-un mod literar ritualurile și obiceiurile care precedau o naștere din Guinea. Ideea de bază a acestui articol era să arate faptul că Guinea a trecut peste problemele vechi și era gata să se dezvolte.

În numărul din 12 august 1965 al săptămânalului de politică externă *Lumea*, rubrica *Profiluri* a găzduit biografia conducătorului Republicii Guinea, Sékou Touré, scrisă de un autor cu inițialele C.V. Acesta a realizat un scurt istoric al vieții liderului african până în anul 1959. La începutul articolului a pus accent pe originile sale, susținând că este nepotul celebrului luptător anti-francez de la sfârșitul secolului XIX, Samori Touré, lucru rămas nedemonstrat, deși însuși conducătorul guineez îl susținea. Au urmat etapele carierei politice ale lui Touré, de la un mărunț sindicalist la cel mai important om din Guinea⁴⁸.

Concluzii

În această perioadă, relațiile României cu Guinea și în general cu statele africane au fost rămas la un nivel formal. Acesta a fost primul stat din Africa Subsahariană cu care România a inițiat relații diplomatice la nivel de ambasadă, fiind un punct de pornire în relațiile ulterioare cu lumea africană. Totuși, nu au existat foarte multe acțiuni concrete din partea celor două țări între anii 1958-1965. În prima parte a perioadei studiate, cele mai importante evenimente au fost cele două vizite ale unor delegații, cea română, condusă de Simion Bughici, care a participat la Congresul Partidului Democrat din Guinea din 1959 și cea guineeză participantă la seminarul *Ocotirea mamei și copilului* desfășurat la București în 1960. Cel mai important an în istoria relațiilor româno-guineeze în timpul lui Gh. Gheorghiu-Dej a fost 1964, atunci când a avut loc cea mai importantă vizită a unui oficial guineez în România, cea a lui Alpha Diallo, secretar de stat la Ministerul Informațiilor și Turismului. Importanța vizitei sale a fost dată și de faptul că oaspetele a fost primit chiar de Președintele Consiliului de Stat al RPR. Tot în acel an, s-a petrecut și semnarea primului și singurului acord de cooperare între cele două state în perioada studiată, care acoperea mai multe domenii, precum învățământul, știința, sănătatea sau arta. Un alt eveniment al relațiilor perioadei a fost ajutorul acordat de România Guineei

⁴⁸ *Lumea*, anul III, nr. 33, 12 august 1965, p. 31.

în domeniul învățământului, începând din 1961, prin dotarea unor școli cu material didactic și prin trimiterea unor profesori români să predea în școlile și universitățile guineeze. Din păcate, relațiile economice ale intervalului studiat lipsesc cu desăvârșire, deși, după cum am văzut mai sus, Gh. Gheorghiu-Dej și-ar fi dorit acest lucru.

BOGDAN IULIAN RANTEȘ
Universitatea „Valahia” Târgoviște

THE RELATIONS BETWEEN ROMANIA AND GUINEA IN THE PERIOD 1958-1965

Abstract

The paper aims to analyze diplomatic relations between Romania and Guinea in the years 1958-1965. At that time our country was at the height of Gheorghiu-Dej regime, while the African state only managed to evolve from being a French colony to a young republic led by the charismatic leader, Ahmed Sékou Touré. Romania was among the first states to recognize Guinea in 1958, and later founded here the first embassy in a state of Sub-Saharan Africa in 1961. By the year 1965, a series of visits of at the level of the parties or ministries of the two countries level took place. This paper focuses on these visits.

Another direction of our study analyzes the way in which our country has supported the young African state to progress in several areas, the most important being education. Unfortunately, historians and specialists are not interested in Romania's relationship with African countries, therefore there is little scholarly literature dealing with this topic. However, in the Communist era, African realities have attracted great interest, especially from the Romanian press. In that period, the two central newspapers, *Scântea* and *Romania Liberă*, published ample materials and information on the decolonization of sub-Saharan Africa, but also about the problems and realities faced by the new states, including Guinea. In researching this topic, I have also consulted some documents belonging to the Department of Foreign Relations of the Romanian Communist Party and the Romanian Institute for Cultural Relations with Foreign Countries, which are in the custody of the Central Historical Archives. They contain notes, summaries and information meetings between delegations of the two countries. I have also used many articles and information from the two papers mentioned above and the foreign policy magazine *Lumea*. The last part of the paper presents Guinea's image reflected in the Romanian press, and analyzes a series of articles about the country

BOGDAN IULIAN RANTEȘ

and an interview of the President Sékou Touré for the *Romania Liberă* newspaper in 1959.

Keywords: Romanian Workers' Party, Democratic Party of Guinea, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ahmed Sékou Touré, decolonization.